

Rozkvetlá 2021

aneb

***... že by už opravdu
jaro?...***

Rozkvetlá

22. a 23.5. 2021

Sobota.

Do jisté míry je jasné, že organizace jakékoliv akce s počtem účastníků nula až nekonečno s sebou nese určité úsilí a vynaloženou práci. Čím je toho méně, tím lépe. Leč jak postupuje doba, připadá mi, že je všeho naopak stále více. Zcela jistě to souvisí s naší současností, kdy je celosvětovým zvykem uchopit věc, případně službu a vylepšit ji. Ano, máte pravdu, tak to má být. Avšak trendem současnosti je vylepšovat tak, že předměty a stroje fungují hůře, mají kratší dobu funkčnosti, hůře se ovládají a dizajn je odpudivý. U služeb se zhoršuje jejich dostupnost jak finanční, tak technická a prudce se zhoršuje kvalita. To je všeobecně. Nás se právě teď dotýká úchvatné vylepšení železniční dopravy v naší roztomilé zemičce. Zatímco za Rakouska – Uherska, První republiky, a dokonce i v éře socialismu se železnice budovala a rozšiřovala takovým způsobem, že v téměř každé vesnici byla vlaková zastávka a vlaky opravdu jezdily, samozřejmě si nebudeme vyprávět o kultuře cestování, rychlosti vlaků a dochvilnosti spojů, jízdenka se v jedné pokladně koupila z místa A do místa B a bylo to, dnes je situace úplně jiná. Pár šejdířů vymyslelo, že se za jejich ohromných zisků železnice rozprodá soukromníkům a nadnárodním společností, a věci, které nikdo nebude chtít se prodají zpátky státu. Dopadlo to tak, že koleje vlastní jedna firma se státním zastoupením, část osobní dopravy druhá, také se státní garancí, a část nákladní je rovněž oddělena. Ale protože vydělává, vlastní ji nadnárodní společnost. A pak je tu pár soukromníčků, kteří s vlastními vlaky obsluhují některé, vesměs lukrativní spoje. Aby jim byl takový spoj přiklepnut, musí jej vysoutěžit. A tak České Dráhy, národní dopravce, pomalu ztrácí jeden spoj za druhým a dochází mu dech. Ve vedení a představenstvu této společnosti je velmi mnoho odložených zkrachovalých manažerů, regionálních politiků a různých kámošů, kteří si zde za platy, o kterých se nám ani nezdá užívatí radostný život s vědomím, že po nich nikdo nic nechce a chtít nebude, a kdyby náhodou nějak došlo k tomu, že budou muset svůj post opustit, mají jistotu Zlatého padáka. Kdo to nezná, tak to je, když se takovýto člověk propustí, ať už kvůli reorganizaci, nebo kvůli prokázané neschopnosti, či dokonce prokázaného rozkrádání, nebo tunelování firmy, dostane na cestu několikánásobek ročního platu. Vesměs se jedná o jednotky, někdy nízké desítky milionů korun. Posledně prosáklo, že když byl odejit generální ředitel, že šlo o všimné na svačinu ve výši 130 milionů korun. No a když takováto společnost jde do soutěže, musí do ceny promítnout nejen mzdové náklady prostých železničářů, vesměs uštvaných, se stovkami přesčasových hodin za

pár šlupek, ale i dříve jmenovaných. A nejen mzdové náklady. Také každé dva roky nová služební auta (a Škodovky to fakt nejsou), telefony, tablety počítače s výbavou a další služební nezbytnosti a navíc nejrůznější odměny a benefity. A k tomu samozřejmě reálné náklady na provoz. A soukromníci? Živí snad někdo z nich takováto budiž k ničemu a příživníky? No, museli by být úplně blbí. A tak se vesměs Národní dopravce dostane na třetí a nižší místo. Samozřejmě i tady se fixluje. Například je oblíbené soutěžit vyhrát a pak zakázku prodat. Tím vítěz jednorázově vydělá haldu peněz a Národní dopravce zakázku získá, avšak ví, že jde do ztráty. Ale nezkrachuje. Proč? Protože majoritním vlastníkem je stát a tudíž, když jde tlusté do tenkého, zakešuje to. A tak jsem rád, že mohu různé parazity a netáhla na vysokých postech sponzorovat za svých daní. Samozřejmě stejný postup je všude ve státních a polostátních firmách. Rozdíl jen v tom, jakého hajzla tam kdo odložil. A důsledky? Už dávno vlaky nejezdí do každé vesničky jako dříve. Jsou dokonce oblasti, kam nejezdí ani autobusy (stejná pakáž jako ČD) a pokud nemáte auto, jste ztraceni. Existuje několik tratí, které odkoupila různá sdružení a nadace, vesměs nadšenci, kteří měli dobrou vůli provoz na ztracených vartách udržet. Nevím o žádném, který by ještě dnes provozoval pravidelné linky. Pár se jich udrželo na sezónních spojích, protože turisté, ale to je všechno.

Doslova přeborníkem ve vymetání tratí těsně před zrušením, provozování nádraží krátce před demolicemi a vlaky zhruba stejně starými jako já, je společnost Arriva. Ano, to jsou ti, co prosluli skupováním starých lokomotiv a vagónů po celé Evropě, jejich velmi lehkou repasí a umístění na zdejší koleje. Je to čtvrtý dopravce. Vlastně poslední s celonárodní působností. A zrovna s tímto dopravcem se svezeme na trati Praha Hlavní nádraží – Doksy. A jak jsem se k tomu celému dostal? Celkem jednoduše. Pokusil jsem se k nákupu jízdenek použít webovou aplikaci Česekých Drah, Můj vlak. Pravda, i přes naprostou modernost tento prostředek dost drhne. Tedy pokud chcete něco víc, než prostou jízdenku z bodu A do bodu B a dokonce i zpáteční, za předpokladu, že cestou nebudete kombinovat jiné dopravce, je všechno v naprostém pořádku. Ale stačí zadat, že spolu s vámi chcete dopravit jízdní kolo a potíže jsou na světě. Jsa si toho vědom, vybaven trpělivostí, dobře odpočinut, zadal jsem parametry spojení, včetně času. Spoj nenalezen. Hmm, divný. Dobře vím, že tam vlaky jezdějí. Především proto, že jsem tam jedním takovým jel. Dobrá, jiný čas. Zase ne. Aha, tak jinak. Odstraním Další služby. Tím se přesvědčím, že tam vlaky jezdějí. Nalezen spoj s odjezdem 9:31. Dříve nic, později 15:07. Délka jízdy 2,25 hod. Jo, špatně. Dobrá jiné parametry. Zase ne. Opouštím aplikaci a zapínám IDOS. Zase našel dva vlaky. Při zadání jízdního kola zbyl jeden. Ten odpolední. Aha, vidím, že se nedohodneme. Poslední trumf. Došel jsem koupit lístky na nádraží.

Vidím, že paní v pokladně má stejné problémy jako já. A to u toho sedí denně a dělá s tím. Nakonec opravdu zbývá jen jeden spoj. A když jsem požádal o jízdenky pro jízdní kola, trvalo 20 minut, než to paní vzdala a řekla, že si je máme koupit ve vlaku. Pak ještě dostala nápad, zahrabala na klávesnici a celá se rozzářila. "Aha, už to vím. A já myslela, že jsem úplně blbá. Tuhle trať nejezdíme my, ale Arriva. Proto se nemůžeme dostat ke službám". Dost mě to zarazilo. Takže když jede Arriva, nemá cestující právo na informace a služby? Zvláštní obchodní politika. Paní se ještě zmínila, že Arriva je v podstatě na kolejích i na intraneru jen trpěna. A tím to do sebe zapadlo. Ještě jsem si všiml poznámky na jízdence drobným písmem, že se jedná o historický vlak. Chvilí mi trvalo, než mi to docvaklo. Jasně, musí to tak být, když provozují muzeum na kolečkách. Tak snad tu cestu nějak zvládneme. V nejhörším to odpískáme, já zvolím jinou připravenou trasu a pojedeme jinam.

Sraz je na Hlaváku po deváté hodině. S Irenou máme sraz ve sklepě u kol, společně jsme je vyvlekli na ulici a přes Francouzskou, Budečskou, Vinohradskou a Wilsonovu dojeli do podjezdu u Hlaváku, kde mají štafl taxikáři. Pak jsme se vecpali do haly, nasadili si nátlamníky, dovedli kola na sraz a tam už čeká Lenka. Skvělé, první etapa je úspěšně za námi. Teď cesta vlakem. Bedlivě na cedulích sledujeme, kdy se objeví číslo nástupiště a pak musíme fofrem. Kola totiž berou jen do naplnění kapacity. A dneska má být hezky, a tak předpokládám vyšší počet zájemců s kolem o dopravu. Ano, pokud to jde, používám nádraží odkud je vlak vypraven. Má to tu výhodu, že je fůra času na nakládku, oficality a nalezení místa pro nás. Tady je to jinak, vlak je vypraven z Vršovic. Ano, čtete správně. Z těch Vršovic, ze kterých jsme s Irenou před pětatřiceti minutami odjížděli. Ne, nehrabe nám. Jde o to, že Vršovické nádraží je již třetím rokem v rekonstrukci. Ano, vlaky tam jezdí, zastavují, jsou odtud vypravovány. Pokud jedete někam s taškou, báglem a menším kufrem, není to problém. S většími zavazadly, kočárky, invalidními vozíky a podobně, máte smůlu. K novým nástupišťům se dostanete pouze provizorním montovaným nadchodem. A ten má vysoké schodnice, a tak úzká ramena schodišť, že se tam s kolama nedokážeme otočit. S čímž mají samozřejmě potíže i dříve jmenované kočárky a vozíky. Tak proto jedeme odtud. A tady na Hlaváku mají ještě jeden výborný zvyk. Číslo nástupiště uvádějí na ceduli velmi krátce před plánovaným odjezdem vlaků. A čím je spoj důležitější, tím kratší je čas se dostat na nástupiště. Jako skvělý žert jsem zde zažil večerní spoj do Plzně a dál do Německa. Odjezd 19:01. Číslo nástupiště naskočilo v 18:59. Ani Bolt by to nedal. Leč místní, znalí věděli, že vlak bude zrovna u daného nástupiště (jezdí sem každý den, několik let) a vždy způsobí takovou skrumáž, aby zadrželi vlak pro příchozí od cedulí. Teď se

obávám stejného. Máme však kliku, již 10 minut před odjezdem víme odkud to pojede. Hmm, v Polsku jsme to věděli jen hodinu předem...

Na nástupišti vidím cosi nepříjemného. Jsou tu on a ona. Oba mají kola. To by nevadilo. Ale nevím, jaké vagóny přijedou. Nejhorší by byl čtyřnápravový, takový ten červený, co jezdí do Turnova. Ten má služební prostůrek opravdu jen na maximálně pět kol. Co je horší, ON má lehokolo. A to je podstatně rozměrnější než moje současné a co víc i než Mašinka. Z nakládky mám opravdu obavy. Pro jistotu jsem se jich zeptal, kam jedou. Prý Doksy. Ale ještě nesou rozhodnutí, zda na Hlavní, nebo Steré splavy. Tak to by nevadilo.

Přijíždí Sergej. Diesel lokomotiva Sergej, doprovázená rámusem a duněním. Otřesy jsou cítit i na podlaze nástupiště. Je tak mohutná, že stále ještě přes ni nevidím, co táhne za vagóny a kolik. Rámus se ztišuje, lokomotiva brzdí, dunění ustává. Tak hurá, vagóny jsou zelené. A jen dva. Tudiž obyčejné, ve kterých jsem strávil kus mládí. A zadní je dělený se služebákem. Lepší už to ani nemůže být. Dobíháme k němu. Nějak nechápu. V užší části jsou háky na kola a minimální prostor. Ve větší části je pult s barem a pípou. Tak to fakt nedávám. Navzdory tomu proběhla nakládka hladce. Dokonce mi ON s lehokolem pomohl zvednout můj Trolejbus na hák a já jsem pak jeho stroj. Holky zabraly část kupé pro nás a za chvíli se dal vlak do pohybu.

Nejprve se hutným basem rozeřval motor lokomotivy. Pak sebou oba vagóny trhly a vyrazili jsme. Je dost poznat, že Sergej je lokomotiva určená k tažení nákladních vlaků.

Na okně v kupé je nalepen papír, na kterém je nabídka zdejšího “baru”. No, dobře. Opít se by nebyl žádný problém. S napitím se už to tak horké není. Ještě pár mlsků, a to je vše. A samozřejmě tu mají přirážku jako v jídelním voze té nejvyšší kvality.

Za oknem pomalu ubíhá krajina pod šedým nebem.

Jak Lenka, tak Irena velmi pochybují o tom, že udělaly dobře, že se účastní tohoto podniku. Nechce se jim věřit, že jsem “to objednal” až na jedenáctou hodinu, což je přibližný odhad uvedený v jízdním řádu, našeho příjezdu do Doks. „TO“ se má na mysli počasí.

Přišel průvodčí. Šoupnul jsem mu náš společný lístek a přiznal k přepravě tří bicyklů. Zalovil u pasu, kde mu na řemeni visela obrovská mašina na výdej a kontrolu jízdenek. Cosi začal čarovat a pak jsme vjeli do zastávky. S omluvou odešel odbavit odjezd. Vrátil se a zase čaroval. Jeho svraštělé obočí prozrazovalo maximální duševní úsilí, avšak bez úspěchu. A asi mu nijak nepomáhaly naše zvědavé, očekávající, ale i trochu netrpělivé pohledy. Omluvil se s tím, že to půjde nacvičit někam jinam a pak se vrátí. Nevrátil. A v Doksech se omluvil řka, že už na to přišel, ale že to necháme tak. Jako cestujícím, se nám to líbilo, i když bychom o žádaný obnos nezchudli, ale jako majitel dopravní služby bych byl velmi nevrlý.

Zbytek cesty jsme si vykládali všechno možné, koukali po krajině upalující dozadu a postupně se vylepšujícím počasí. Obě své spolujezdkyně neustále přesvědčuji, že počasí není náš problém, protože je to objednané.

Někde kolem zastávky Bělá pod Bezdězem se Lenka zvedla a začala se připravovat na vystupování. Zdá se mi to brzy. Náš rychlík upaluje až 80 km/h. To není odhad, ale údaj z navigace, kterou jsem na chvíli zapnul. Na druhou

stranu, je to trať, po které Lenka jezdívá “tam k nim na sever”. Tedy jí považuju za znalkyni místních poměrů.

Doksy. Trochu zmatek s vystupováním. Šli jsme do služebáku a jali se pomáhat s odhákováním kol a jejich dopravě a podání přes hranu vagónu. Ale vlakvedoucí nechtěl ani slyšet, že bychom stejnou dírou opustili vagón i my. Musíme pěkně okolo, jako všichni hodní cestující. Dobrá tedy. Ničemu to nepomohlo, ale také to ničemu neuškodilo. Odklidili jsme vše z bezprostřední blízkosti vagónu, průvodčí to odmávl a vlak za burácení motoru Sergeje a těžkého dunění odjel.

Nastrojili jsme kola a vydali se kolem budovy na silnici. A stop. Lenka má nějaké potíže se sedlem. Aha, má je úplně volné. Oprava nebude problém. Aha, tak bude. Potřebuju imbus č.6. Kdybych tu byl na Mašince, byla by oprava už hotová. Ale na Trolejbusu takovou výbavu nemám. Naštěstí nestihl ještě odjet pán s lehokolem a potřebné nám zapůjčil. Oprava je hotová, jedem.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	---	0	0	14

Hmm, tak zase ne. Tentokrát má potíže se sedlem Irena. Sedlovka zajela do rámu. Tuhle potíž má už od minule, kde jí během jízdy sedlo pomalu sjíždělo. Teď to vzalo šusem. Mám podezření, že něco nesedí s průměrem rámovky a sedlovky. Teď není čas to řešit. Přitáhl jsem upínák a konečně jedeme.

Je krásné, sluncem zalité dopoledne. Je pravda, že o teple jsem slyšel něco jiného, než právě prožíváme, ale doufám v rychlou změnu.

Když už jsme v těch Doksech, nestálo by za úvahu právě zde zahájit výlet obědem? Zahrádky restaurací, podle vládního nařízení, mohou mít otevřeno...

Plný souhlas. Takže zase téměř místní Lenka nás vede. Ještě jsme na tomto výjezdu neujeli ani kilometr a brzdíme před dobře vypadající předzahrádkou. Zaparkovali jsme, usadili se a problém. Nemůžeme si vybrat. Jedině kdybychom si objednali všechno, podařilo by se nám saturovat chuťové nabídky linoucí se z jídeláku. Po dlouhém rozhodování se podařilo servírce nadiktovat na co jde komu huba šejdrem. A je tu krásně. Jsme za větrem, svítí sem slunce, nebe je vymetené a jídlo vynikající.

Tedy jak říká Rudolf Hrušínský alias profesor Orfaník ve filmu Tajemství hradu v Karpatech – Výsledek je absolutně pozitivní... s negativním dopadem. Ano, jsme plni. A to nejen dojmů. Já s tím problém nemám, ale Irena na to několikrát poukázala. Tak, že bychom popojeli?

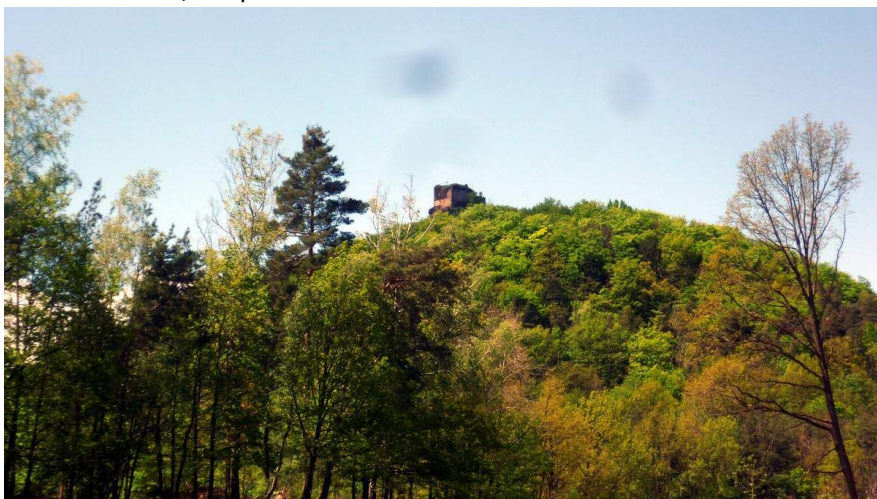
Aha, tak zase ne daleko. Přesněji k pomníku Karla Hynka Máchy. Je tu

krásně opravený dům s pamětní deskou. Tady prý přebýval a tvořil.

Pěkné. Ale fakt by to chtělo jet.

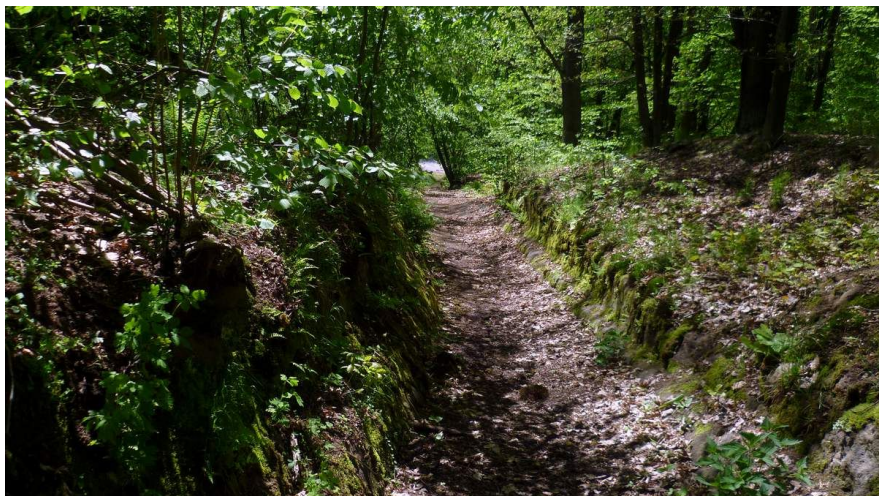
Opouštíme Doksy a jedeme po krásné, opuštěné silnici. Slunce svítí, lehce pofukuje proti, navigace pracuje bez chyb. A je tu odbočka. Máme jet kus přírodou kolem zříceniny hradu Starý Berštejn. Nevím jak ostatní, ale já úplně nehynu touhou jej navštívit. Předně je na příkrém kopci, a kromě tří zdí tam nic není. Nevadí, tou přírodou to dáme.

Odbočili jsme vpravo do lesa, projeli velkou kaluží, zdolali bahno a příkrý kopeček, přešli louku a ... Tak tudy ne. Dál je jen úzká pěšina mezi bujnou vegetací. Nelíbí se mi to. Navrhují pro další postup silnici. Nikdo neprotestuje.

A zase to jede báječně. Trochu se to tu vlní, přes to jedeme svižně a v pohodě. Naštěstí jsme většinou zalezlí v porostu. Pokud se vyskytne kus silnice mezi poli, trochu nás obtěžuje protivítr.

Po pár kilometrech nás to zase žene mimo silnici.

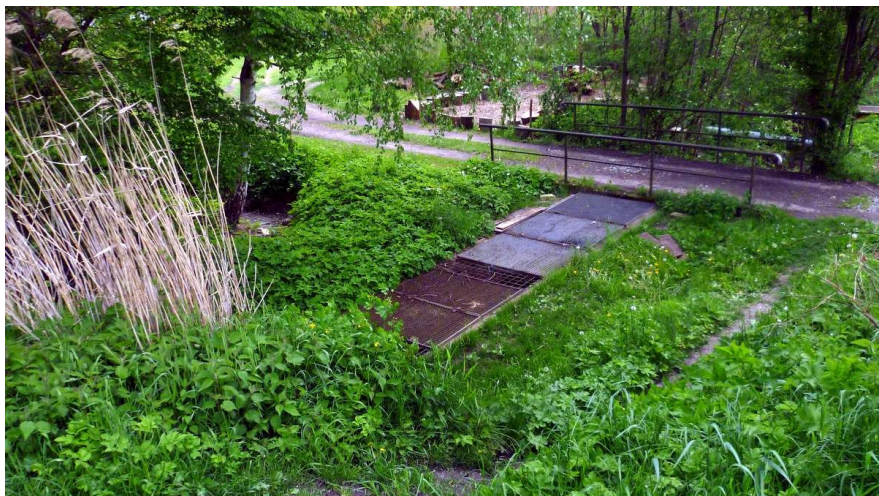

Tak stop. To už tu bylo, pěkně to překontroluju. Jo, je to správně. Kousek pojedeme terénem a vyvrhne nás to u pramenu Liběchovky. Tak vzhůru.

Není to vůbec špatně. Polně lesní cesta s pevným povrchem, občas kaluže, ale lze se jím vyhnout. A tak jsme za dva kilometry u rybníka. Je tu nějak živo. Kolem vody je spousta rybářských stanovišť. Ano, je tomu tak, probíhají zde nějaké rybářské soutěže.

Jistě, taky způsob, jak trávit volný čas. A co my? Navigace mi vypráví, že jsme na vybraném místě. A má pravdu. Tady začíná Liběchovka. A nepramení, ale vytéká.

Tím se dostáváme na cestu podél ní. Teď zase po silničkách třetích tříd a asfaltovaných cestách.

Jede se úplně skvostně. Jsme v údolí, nemůže sem vítr, ale slunce ano. A další odbočka do přírody. Už od pohledu je špatně. Dokonce holky zahlédly schody. Kontrola mapy, ano, v mapě jsou taky, a přesto tudy vede cyklotrasa. Tak teď nevím. Jsem úplně blb, nebo se v cyklistice něco změnilo? Tak tudy ne! Na mapě píšou, že objížďka je něco přes devět kilometrů. A vidím tam i nějaké siločáry. Takže to stejně musíme přejet vrchem. Ale po silnici to bude

přeci jen o fous lepší. Byť delší.

Nějakou chvíli jedeme po objížďce. Jede se parádně. Pak prudká pravá a před náma vyrostla asfaltová stěna. Nemám dojem, že bychom to dali. Kromě toho se rychle zatáhlo a začalo mžít. No krucinál, to nám dělají schválně?! Anebo se pokoušejí nám poskytnout chlazení pro zdolání tohohle neštěstí? Podrážuji a vpřed. Na další úvahy není čas. Snažím se neztratit rychlost. Daří se mi to. Tedy nejbližších 10 metrů. Pak musím podřadit, 3 metry, znovu podřadit, další 2 metry, podřadit, shodit na dvojku ták... Táhnou se krokem, ale v sedle. Předjela mě Irena. Jistě, jede na elektriku. Já bych jel taky. Ale protože jsem ji až do teď nepotřeboval, je to celé vypnuté. Zapnout to není úplně problém, ale vyžaduje to souhru obou rukou a dva dvojhmaty na tlačítkách. A toho při současném záběru nejsem schopen. Nemůžu pustit řídítka a hrabat se ve spínačích. A tak to dřu za svoje. A co si vlastně ztěžuju? Kdybych jel na Mašince, taky bych to musel dát silou.

Irena stojí na kraji silnice. Ještě není na vrcholu, a tak jí míjím a chci zastavit až se začne kopec lámat. A už vidím, proč Irena stojí právě tady. Nad ní jsou větve stromů, které tlumí kapání deštěku. Zatímco dál stromy končí a začíná pásma bez ochrany. Jedu tak pomalu, že předpokládám, že pokud jde Lenka pěšky, má stejnou, nebo vyšší rychlost, takže stačí abych nezrychloval a dámy mě snadno a brzy dohoněj. Než jsem tohle všechno vymyslel, jsem z podstromů venku. Pořád kape. Nejsem úplně nadšen, ale není to taková hrůza, jak to vypadalo. Pak foukl vítr proti. Kdyby foukl před dvaceti metry, zastavil by mě. Ted' už jsem na podstatně mírnější části kopce. A hle, rázem přestalo pršet. Cha! Vždyť říkám – je to objednané.

Zastavuju na zlomu kopce. Holky už jedou. Za barákama tady mají satelitní anténu. Tahle je však dost přerostlá a cosi mi napovídá, že by mohla souviset... No jasně, tady někde jsou podzemní chodby používané armádou jako bunkry a kryty. No, že bych zrovna tohle potřeboval mít na zahradě?

Prohlédli jsme si to a zase měli chvíli o čem povídat. Jmenuje se to tu Panská ves. Vylezlo slunce, oteplilo se, silničky jsou pěkné, navigace nás vede... zase někam do Paďous. Kontrola. Ano, je to významná zkratka. Použijeme ji. Akorát koukám, že má parametry klasické zkratky. Delší a strašná cesta.

Nemýlil jsem se. Vede sice z kopce, ale velmi prudkého, pěšinkou a po mokré trávě. Jet se to nedá. A tak to celou cestu dolů, za intenzivního používání brzd, vedeme.

Jsmo na silnici. Veliká úleva. Pokračujeme v sestupu. Říčka Liběchovka je podle mapy nějakých 300 metrů vpravo. Blíž se k ní nelze dostat.

Zase opouštíme silnici a opravdu divokým sestupem se dostáváme na dno rokle.

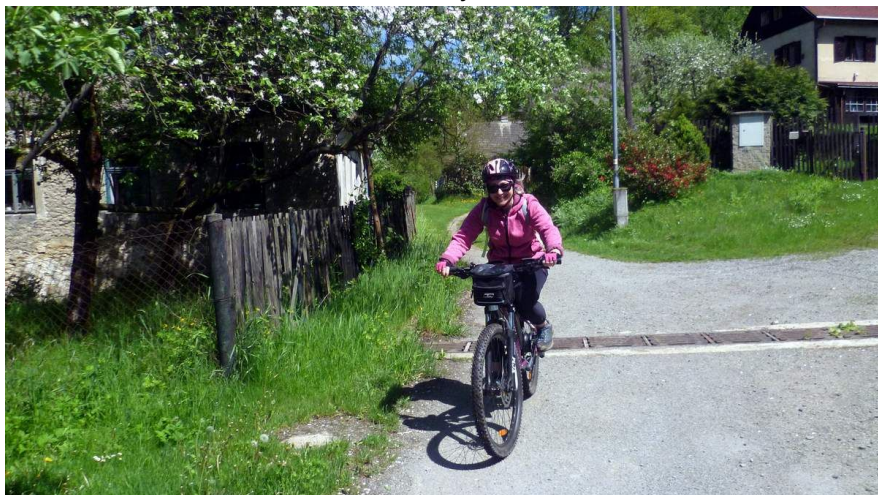
Je to tu fantastické. Proniká sem slunce, všechno kolem je mokré a dno je tvořeno souvislým bahnem. Leč podle stop nejsme první, kdo tu dneska jel na kole. To jsou blázni ti cyklisti.

Z cesty zbyl jen náznak, jet se nedá, kola vlečeme tak abychom je i sebe omočili a zabahnili co nejméně. Jde to špatně. Ale stejně se mi tu líbí. Je to tu pěkné. A aha, támhle je cedule s povídáním o zdejší naučné stezce. A před ní stojí nějaký pěšák. A není to pěšák, je to ženská v pěšáckém. A ani není moc zabahněná. Dočetla, odešla. My také čteme. Já za sebe to vítám. Ne kvůli tomu, že bych byl žhaver do toho, co tu roste za roští, ale stojíme a odpočíváme.

Tak zase kousek popojdem. Jet se nedá. A to i přesto, že už se nebrodíme bahnem. Ještě kousek, pak je tam parodie na můstek a za ním silnice. Pravda,

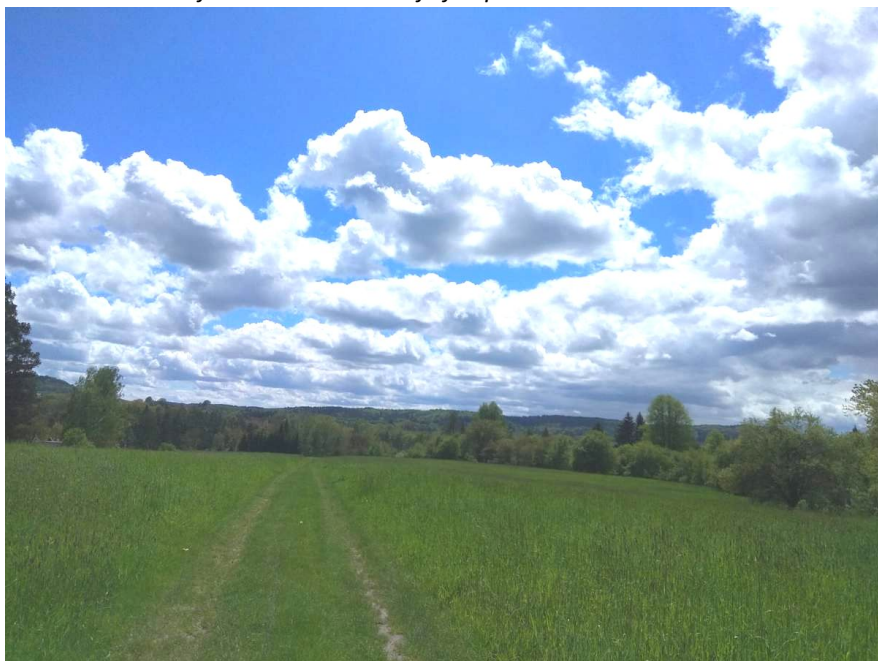
parodie na můstek je obohacena tím, že je tvořena podélnými kládami a ty jsou spadlé do Křenovského potoka. Zdolává se to fakt blbě.

Jsme na silnici. Téééda, to to krásně jede.

Teď v úplné blízkosti potoka a bez nějakých překážek.

Za půl kilometru ostrá levá 120° a jsme na asfaltové cestě a vedle nás teče Liběchovka. Mají to tu krásné. Pořád jsme na naučné stezce. Cedule však už nečteme. A najednou konec a dál je jen pěšina.

Ale dobrý, pořád je tvrdá a sjízdná. A je tu nějaký chatový shluk. A za ním zase asfalt. A za chvíli najíždíme na hlavní.

Vyjeli jsme z lesa, opřelo se do nás slunce a našel nás protivítr. Kromě toho jsme na silnici č. 9 do Mělníka. Je dost hlavní a co hůř hlučej tu a lítaj motorkáři. Jasně, líbí se jim, že ozvěna několikrát vrací řev jejich motoru. Já už tak nadšeney nejsem.

Po pěti kilometrech se ptám holek na stav žaludků a ledvin. Oboje prý volá po doplnění. A máme kliku, za kilometr je podnik. Jmenuje se to Restaurace u červených vrat. Mají jídlo i pití a venkovní terasu na slunci. Z toho slunce nadšeney nejsem a hledám útočiště pod slunečníkem. Také jíst nějak nepotřebuju, zato pivo, to bych si dal.

Nebýt těch prdlých motorkářů, bylo by zde dobře. Je to tu pěkně zašité, kolem příroda, pít je co, dokázal bych si představit zakončení přejezdu zde a nocleh. Vadu to má jedinou – doma by mi to neprošlo. No tak nic. Odpočinuli jsme si, popojedem.

Po této silnici jedeme svižně za svitu slunce a foukání protivětru. A to až do obce Želízy. Tady je pravá odbočka a dál by měla vést souběžná silnička až do Liběchova. Těsně po manévru odbočení zastavuji a hned za mnou Irena. Jednak chci zkontrolovat mapu a jednak se Lenka nějak zdržela. Začal jsem štrachat na displeji a najednou jsem koutkem oka zahlédl, jak jde Irena k zemi. Nějak nechápu. Stojíme a přesto spadla? Pokouší se zvednout, ale nejde jí to. A aby byla všechno špatně, najíždí sem auto. Naštěstí se vyhnulo a pokračovalo svou cestou. Irena se staví na nohy a poměrně překvapeně říká něco o tom, že jí neposlouchá tělo. Nebo aspoň to, co z něj zbylo. Ááá, vítej do klubu. To se stává. Vzniká to tím, že přehlédneš pocit hladu, nebo žízně. Tělo pak bez odmlouvání pokračuje ve vytýčené činnosti, až mu dojde šťáva. Ano, je to překvapující a nepříjemné, ale ne smrtelné.

Dojela nás Lenka. Sesedli jsme a pokračovali po cestě někam kousek, kde se posadíme a posvačíme. A povedlo se téměř dokonale. Lavička s výhledem na nějaký bordel za plotem. Velmi romantické. Irena je stavem poněkud překvapena. Byť je zaměstnáním ve zdravotnictví. Ono je to jiné uzdravovat jiné a prožít si to.

Svačinka pomohla. Zase můžeme kousek jet. Jsme mimo hlavní, žádný provoz, asphalt, lehce se to tu houpe a hodně zatáčí. Za 5 kilometrů jsme na další odbočce do přírody. Teď projedeme kus terénem, dojedeme na soutok Liběchovky a Labe a pak na Všetaty a vlakem domů. Už se nám to krátí. Je

pěkné odpoledne, slunce svítí, ale otravuje protivítr. Cesta je zpevněná, posypaná prachem a štěrkem.

Podjeli jsme podjezdem železnici, v nejhlubším místě si zamanévrovali mezi kalužemi, odbočili ostrou levou a podél trati travnatou pěšinou pokračujeme k soutoku.

Aha, tak ne. V cestě je vodní tok. Podtéká železnici a máme jej v cestě. A není to jen tak nějaká voda, je to Liběchovka. Dál to nepůjde. Jak se obhájí mapa a navigace? Jo, vidím to tu. Podle mapy je tu most. V reálu taky, ale pro kabely. Přes něj by to šlo s bídou pěšky. S kolama vyloučeno. Vedle je improvizovaný brod. Pro nás neprůjezdný. Co včil? Je tu řešení. Železnice. Přesněji most, který vede přes tento veletok. Má servisní lávku a tam se určitě vejdemo. Trochu nepříjemné je, že násep je cca 10 vysoký a dostat se s kolama nahoru nebude jednoduché. Když se kousek vrátíme a vezmeme to hodně ze šikma a kola vyvezeme po jednom za pomoci nás všech, neměl by to být zásadní problém. Navíc je násep zpevněn zatravnňovacími dlaždicemi. Dost nevýhoda je vegetace, která tu roste. Tráva, roští, ostružiní. Ale když si dáme pozor, půjde to.

Čekáte popis velkého dobrodružství, včetně setkání s vlakem na tom nejexponovanějším místě? Kdyby bylo po mém, tak kromě toho vlaku by to tak bylo. Ale obě dámy se rozhodly, že tudy ne, vrátíme se na silnici, vrátíme se kus zpátky a toto místo objedeme jinudy, otočily se a vyrazily. Pokusil jsem se ještě jednou nastínit celý manévř, ale bez úspěchu. Probral jsem nastalou situaci s mapou. Je to špatně. S návratem a objížďkou ztratíme moc času a nestihneme vlak ze Všetat. Další jede po 20té hodině. Dobře, zkusíme něco jiného. Popojedeme kus směrem na Štětí, sjedeme k Labi a podél něj úpalem pal, to máme šanci stihnout.

Vyjeli jsme na hlavní č.261, a vidím, že to nepůjde. Fouká protivítr, jedeme pomalu. Dojeli jsme na autobusovou zastávku a udělali picí a krmnou pauzu. Také odlehčení přišlo vhod.

A pak co říká mapa? Nebo jinak. Odtud je vidět Říp. A není daleko. A kus od Řípu směrem k nám je Roudnice nad Labem a tam je nádraží. A co si pamatuju, jezdí tam také pantáky. Tak mapo, kudy tam a jak je to daleko? Jo. 15 kilometrů, to by šlo. Trasa je skoro přímo, hlavně kolem Labe. A tam je asfaltová stezka. Fajn. Kdy jede vlak? V 18:12? To dáme. Tak jedem.

Optimizmus je krásná věc. Ale dát na něj bolí. Jedeme po krásné silnici bez provozu, ale proti větru. Lenka dělá, že o větru neslyšela, Irena přidala stupeň na elektropřipomoci, já jedu na konci a zatím mám sil dost.

Štětí. Přejeli jsme most a hned za ním se nepovedl výběr cesty. Navigace chce, abychom jeli po silnici, Lenka s Irenou odbočily na stezku č.2. ale odbočily málo. Jedou rovně podél nějakých kolejí, stezka pokračuje pravým obloukem k řece. Zastavil jsem a poptal se mapy jak dál. A ta říká, že cesta, kterou vybraly holky, končí za půl kilometru u nějakých nádražních budov. Snažím se je dohonit. Podařilo se. Zmateně manévrují u budov, odkud cesta nikam nevede. Objasnili jsem jim, že mít jiný názor, než navigace je sice fajn, ale nevyplácí se. Vracíme se. A teď volba. Po silnici, nebo po stezce? Po silnici právě projíždí kolona aut. Je rozhodnuto. Stezka. Ukázal jsem, kde při odbočování udělaly soudružky z NDR chybu a upalujeme po rovném hladkém asfaltu podél vody.

A vidím, že to upalování zvolna vadne. Ano, máme za sebou nějaký ten kilometr, ale teď nám vadí protivítr. Není teplý a chvílema je dost intenzivní. Přesto Lenka v čele letí jak čerstvě nakopnutá slepice. Podle mapy je tu nějaký záblb. Musím ji dohonit a ukázat správný směr, než zase vjede do slepé uličky. Ještě pohled na mapu... "Pozor!! " To byla Irena. Zvedl jsem pohled od mapy a vidím, že jsem v protisměru. Sakra! Za ten kousek nepozornosti udělala stezka malé esíčko a hned za ním je zatáčka doleva, kam není vidět. A právě z ní mi jedou naproti dvě kola. Naštěstí za sebou. Ostrá pravá a zároveň brzdy na doraz. Reakce je okamžitá. Kolo odskočilo doprava, ale začíná jít do smyku. Oba kolaře v protisměru jsem minul beze škod. Uvolňuji brzdy. Ale smyk pokračuje a brzdový efekt trvá. Kolo se zastavilo hodně ze šikma na pravé straně stezky a nechce se hnout. Pokusil jsem se pootočit a těm dvěma se nějak omluvit. Ale jsem pod tak blbým úhlem, že se mi to daří jen málo a mám dojem, že z mluvidel nic nevyšlo. Snažím se srovnat kolo do směru, ale nejde to. Jedno z kol stále brzdí. Znovu jsem promasíroval páky brzd, kdesi cosi křuplo a kolo je ochotné se zase hýbat. A teď rychle za Lenkou, než odbočí, kam nemá. Naštěstí zastavila na křižovatce a čeká. Takže správný směr a vpřed. Pořád to ještě stíháme.

Žádné další drama se už neodehrálo. Stezka na chvíli opustila řeku, protáhla nás Račicemi a Zálužím, vrátila se k řece a dovedla nás do Roudnice. Pěkný, ale furt otravuje protivítr. Podjeli jsme železnici a za pár metrů a jednou projetou jednosměrkou jsme na nádraží. Jo, stihli jsme to.

Info tabule se nápadně shodují s aplikací na vyhledávání spojení, akorát mají zavřenou pokladnu. Takže jízdenky nakoupíme ve vlaku. Jen s penězi je to blbý. Jasně, kartu máme všichni, ale s hotovostí je to špatně. Já, jako již tradičně, jsem zapomněl dotankovat, takže kromě peněz za jízdenku sem, od Lenky, nemám nic. Irena má taky jen zbytek hotovosti a Lenka na to není lépe. Nejsem si jist, zda jdou koupit lístky ve vlaku na kartu. Vychází nám, že když sloučíme všechno, co máme po kapsách, asi na cestu máme. Ještě jedna věc mě znepokojuje. Je tu hodně kolistů. Jak to asi vypadá s obsazením míst pro kola ve vlaku?

Přijel spoj. Velký oddech. Je to normální rychlík se služebákem. Se vzájemnou spoluprací s ostatními vyznavači zábav na dvou kolech jsme naložili úplně všechno a usadili se ve vlaku.

Probíráme dnešní zážitky, a za nějakou dobu přišel štíplístek. Nacvičeným pohybem zdvihl od pasu již zmíněnou příšernou mašinu, nadiktovali jsme mu odkud a kam a kola, z mašiny vylezla jízdenka a hotovo. Máme na to. Prostým součtem by to bylo s vorvanými ušima, ale ve hře je skupinová sleva. S tou jsme nepočítali. No tak paráda!

Zbytek cesty probíhal v duchu probírání světaběhu a podobných záležitostí. Najednou Lenka zpozorněla a začala se připravovat k vystupování. Ano, jede jen na Holešovice, zatímco my s Irenou si to užijeme až na Hlavák. Ale stejně mi připadá, že se žene ven moc brzy. Vlak zastavil, v dohledu není žádná cedule, ale zastávka je laděna do žluta. Zábradlí, lavičky, rámy velkoplošných oken, sloupy podpírající střechy nástupiště... Tohle nejsou Holešovice. Lenka už je venku a žene se ke služebáku. Nad ní je cedule s názvem zastávky. Z našeho úhlu na ni nevidím. Vyklonil jsem se z okna a zavolal na Lenku, zda si je jistá, že chce vystoupit právě tady. Nastrojila právě podané kolo, a při cestě k výjezdu z nástupiště pod naším oknem se na nás s úsměvem podívala s otázkou "A kde jinde?". Jo, ženská. Jasně přemýšlí jinak než já. Nejspíš se jí vylíhl nějaký nápad, ale nějak opomněla sdělit, že se věci změnily.

Až na Hlavák se už neudálo nic, co by stálo za záznam. Dojeli jsme na nádraží, vyzvedli kola, nastrojili je

a nedohodli se na cestě domů. Já chci jet tradiční a mnohokrát vyzkoušenou cestou přes Bulharsko a Italsko, Irena trvá na tom, že přes Bulharsko rozhodně nepojede. Dobrá, vyzkoušíme něco nového. Vlastně proč ne. Všechny opravy, rozkopávky a rekonstrukce směrem k Václaváku skončily, třeba je to tam průjezdné. I když... nějak si pamatuju nějakou pakárnu...

Vyjíždíme ze Sherwoodu do Washingtonovy. Zatím dobrý. A u dalšího bloku už vím, proč se mi sem nechtělo. Je tu jednosměrka. Ano, takových jsme už projeli... Jenomže tady je velmi vysoký výskyt strážců pořádku. A podle aktuálních ceníků policie by nás to každého stálo 1200,- Kč na pokutě a body v řidičáku. Irena namítá, že můžu po chodníku. Nemůžu. I to stojí peníze. A v jejím případě o to víc, že podle silničního zákona jede na motorovém vozidle. Já mám kolo s přídavným motorem. Jak se to pozná? Já mám normální kolo s převodovým setem. Irena má elektrokolo z výroby. Naši zákonodárci jej prohlásil za motorové vozidlo.

Naštěstí se žádný policajt v dohledu nenachází, a tak pokračujeme k Muzeu a dál na Vinohradskou, pravá 90 do Italské, Náměstí Míru, Americká, Perucká, Havlíčkovy sady, Petrohradská.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	41,5	---	71,9	15,6	14 - 19

Neděle

Co napsat o tomto výjezdu...

Sraz byl na Hlaváku, tentokrát v půl osmé. Jede nám to v osm. Odvezeme se do Světic, tudíž použijeme pro přepravu Panták do Benešova a pak po svých Říčanský potok.

Na srazu jsme oba včas. Oba. Lenka a já. Nikdo další se přidat nechce. Škoda, ale nevadí.

Pro sraz jsme použili nový figl. Především jsme posunuli místo srazu do odbavovacího tunelu za nástupiště č.4. Má to ten důvod, že i zde jsou nově infotabule. Jsou menší a nikdo tu nestojí a nepřekáží. Kromě toho, jakmile naskočí číslo nástupiště, máme před davem v hale značný náskok. A pro tento výjezd máme ještě jednu výhodu, a sice mojí místní znalost. Víím, že vlaky směr Benešov bývají přistaveny k sedmému nástupišti. Pročež jsme se přesunuli k tabuli mezi nástupišti 6 a 7.

A dneska je to v klidu. Je zataženo a vypadá to na déšť. A to se odráží i v touze cestovat. Takže jakmile naskočilo číslo nástupiště, jsme do půl minuty na něm. Ale vlak ne. Ten přijel asi za pět minut. A zase je klídek. Vlak zde končí a vzápětí začíná. Jakmile přijel a všichni vystoupili, najeli jsme s kolama do oddílu pro ně připraveného, zaparkovali, zajistili proti posunutí, zaujali místa na nejbližších sedadlech a krátce na to se vlak rozjel.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	---	0	0	12

Dali jsme se do povídání, jehož ústředním motivem bylo včerejší poněkud předčasné vystoupení Lenky z vlaku. No, dneska se nám to rozhodně nestane. Jednak jedeme do stejného místa a jednak tady hlásej stanice. Například teď. Říčany. No vida, jak to jde. Akorát se mi nezamlouvá dění venku. Přesněji na obloze. Lehce prší. A nějak mám dojem, že za nejbližší stanici, kde budeme vystupovat, se to nezmění.

Svěstice. Vystupujeme. V naprostém klidu a pohodě. Kromě nás vystupuje ještě jedna paní. Vlak odjel. Neprší moc, ale otravuje to. Navíc moje bunda přestala být odolná dešti zhruba před patnácti lety. Pročež se přiodívám pláštěnkou. Lenka mě sleduje, chvíli nad tím přemýšlí, zvažuje voděodolnost svých svršků a pak jde také do pláštěnky.

Opouštíme nádraží. Začátek teda nic moc. Ještě potřebuju pytlík na přikrytí paluby u mého Trolejbusu. Protože je určen do městského provozu a jen do sucha a na slunce, není vybaven protidešťovými vychytávkami. Tak a jedem.

Dneska máme v plánu sjet Říčanský potok. Jeho pramen je v roklince severně od Světic. Cesta k němu je snadná a jednoduchá. Relativně. Trochu přší a tím se komplikuje navigace. Přes pytlík natažený přes palubu vidím na displej opravdu mizerně. Ale v zásadě se držíme správně. A tak jedeme proti toku potoka k prameni. Je to kousek. A přesto jsme jej přehlédli. Víme proč. Koukáme kde, co lítá a nedáváme pozor na cestu. Někde na úrovni pramene je totiž vybudován cyklokrosový cvičák. A zrovna tu cosi probíhá. Koukáme, jak se tu jezdci předhánějí, kdo a jak rychle trať projede, kdo provede delší a vyšší skok, jak moc naklopeně projedou čtvrtou zatáčku a podobně. Vypadá to impozantně. No a teď frajeři, předvedte mi to s mým kolem...

Nepředvedli a my jsme minuli pramen.

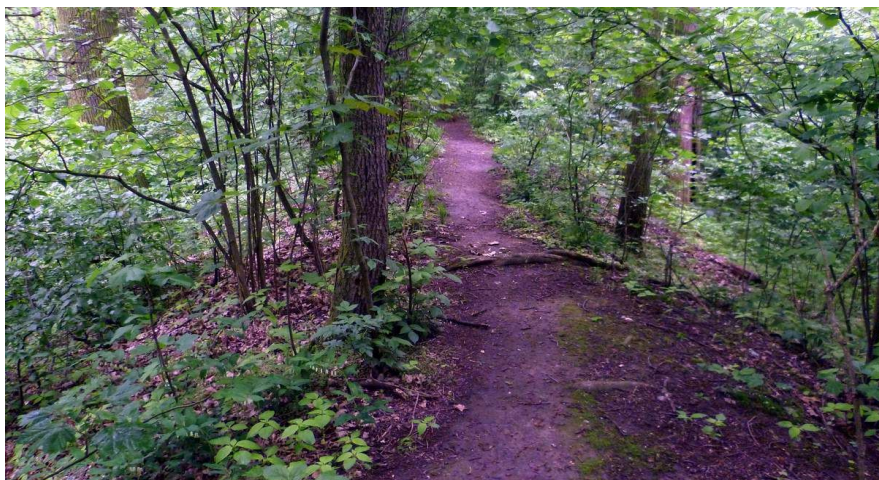
Dokončili jsme objezd roklinky a po druhém břehu zahajujeme sjíždění potoka. Bohužel z téhle strany se k prameni dostat nedá. Jsou tu chaty. A tak jedeme po silnici vedle potoka, vesele poprchává, navzdory tomu se jede docela dobře.

Za pár set metrů jsme na cyklostezce a kousek dál jsme podle cedule vjeli do katastru Říčan. Okamžitě je to znát na povrchu stezky. Je rovný a hladký. Jen nám před nose sjely závory. Ano, je to trať, po které jsme před pár minutami přijeli. Za okamžik projel panták a závory jdou nahoru. Jen jsme se rozjeli, dostal se nám do dohledu přístřešek u stezky. Tak to je on. Tam bude svačina.

Teda, mají to tu skvostné. Stoly, lavice, WC a gril připravený k provozu s hromadou paliva opodál. Je tu čisto, stoly utřené, prostě paráda. Posvačili jsme, odpočinuli si a jedeme dál

Pořád je pod mrakem, tu a tam kápne, vzduch lehoučce proudí, teplota nijak nezlobí. Povrch je pořád královský, jsou tu lehké vlnky, potok vedle nás. Akorát se z něj udělaly rybníky Srnčí a Rozpakov. Oba pěkně upravené.

Dál vlastně není o čem psát. Cesta je úžasná, úplně přestalo pršet a narostl teplota. Ideální pro odložení pláštěnek.

A jsme u dalšího rybníka. Jmenuje se Marvánek. Zase je upravený a okolí vypadá pěkně.

Další poklidná jízda nás zavedla ke sportovnímu areálu. Zase chvála. Uklizeno, pěkně upraveno, dokonce tady píšou ICE areál. Hmmm...

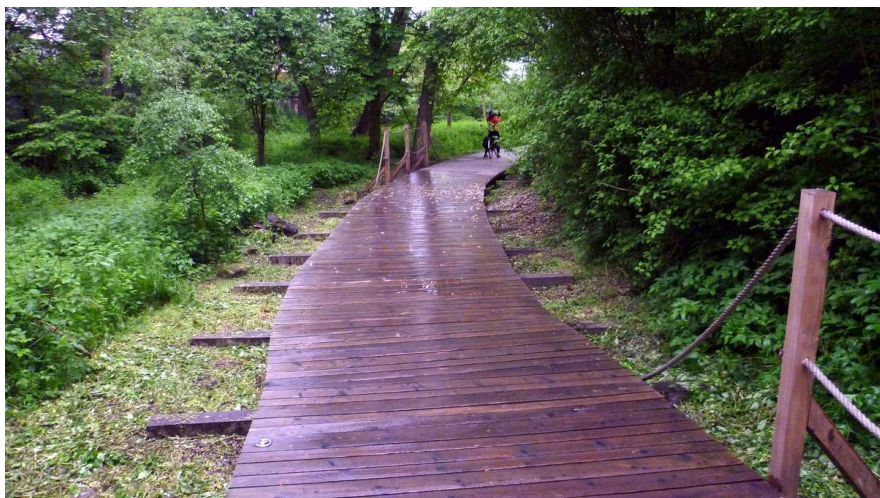
A jsme v centru. Já to tu znám a nějak mi uniklo, že pro neznalé je tu atrakce. Říčanský hrad. V reálu jde jen o dvě pobožené zdi, ale památka to je.

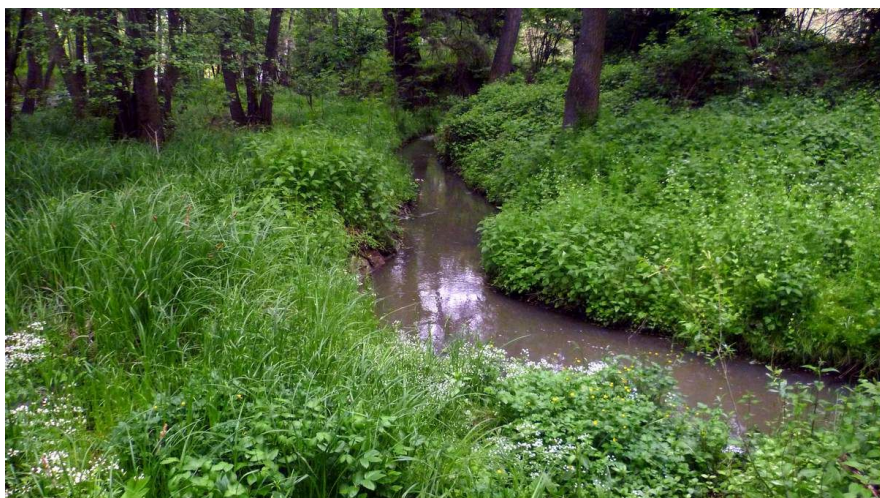

Pokračujeme po cyklotrase. Cestou jsme minuli asi tak pátý přístřešek. Nejsou stejné, ale vybaveny jsou podobně. Tento nemá gril, ale zase jsou tu stojany na kola. A hned vedle je Mlýnský rybník. Teda klobouk dolů před starostou a zastupiteli...

Leč všeho do času. V barvách vyvedená cedule nám oznamuje, že opouštíme Říčany a že uvítají, když se tam vrátíme. A konec asfaltu a rozbláčená lesní cesta.

Jsme v Kolovratech. Jede se podstatně hůř. Všude je voda a bláto. Kola se bořej a prokluzují.

Ale copak to? Šipka doprava a na ní nápis koupaliště? Sice je hnusně a fakt se koupat nechci, ale zajímá mě to. Odbočili jsme a pěšky šli na obhlídku. Jinak to ani nejde. Zatraceně to tu klouže. Co taky chtít od mokrého jílu. Ale koupaliště je pěkné. Dovedu si představit, jak to tu vypadá v plné sezóně...

Vrátili jsme se na cestu a pokračovali bahnem. Navzdory nepříjemnému povrchu cesty je to tu pěkné. Přesněji pěkně divoké. Smíšený les, některé stromy obepnuty břečťanem, traviny do metru a kousek výšky, keře a roští kolem cesty...

A jsme u Návesního rybníka. Tak ten rozhodně upravený není. Ale perfektně zapadá do zdejší divočiny.

Asi tu roste, nebo žije něco nedotknutelného, protože je tu poměrně dlouhý úsek hatí, přibližně půl až třičtvrtě metru nad terénem. Trochu to na něm klouže, ale jinak pro jízdu dobrý.

Než jsme se nadáli, je divočiny konec a vjíždíme na silnici. Pro jízdu podstatně lepší, pro kochání žádná sláva. Na obloze zatím došlo ke změnám. Mraky už nejsou tak nízko a výrazně se oteplilo. Ještě chvíli a bude slunečno.

Aha, tak s tou silnicí to není tak horký. Změnila se v asfaltovou stezku a za pár set metrů skončil i asfalt. Jsme zase v přírodě. Bláto tu sice je, ale už to osychá a v cestě jsou jen větší kaluže. Celkem se to dá. Skončily stromy a jedeme po loukách. Jen břeh potoka je osázen vysokými dřevinami. Potok je nyní asi metr široká strouha s hloubkou kolem půl až třičtvrtě metru. A pěkně upaluje.

Příroda končí, našli jsme se v Uhříněvsi. A jen jsme se dostali na silnici, je tu cedule a na ní píšou Pivovar a šipka kamsi vpravo. Že by? Jdem se podívat? Jistěže ano.

Za pár minut jsme u něj. Vjeli jsme na nádvoří a nikde nikdo. Objeli jsme prostor dokola a zastavili u podnikového stánku a ... Nic. Zrovna na dnešek mají zavřeno. No, jak chtěj vaši.

Vrátili jsme se na silnici, ta se změnila na ulici a blížíme se k centru. Minuli jsme hospodu, kam nás lákají na místní pivo, právě z toho pivovaru, kde jsme byli před chvílí. Něco však není v pořádku. Ani já, ani Lenka, nemáme chuť na pivo. Kde je chyba?

Cyklostezka nás provedla Uhříněvsi a zase jedeme přírodou, a to hlavně loukami. A zase stezka. A nějak povědomá. Jasně, jsme u Podléského rybníka. A co víc, jedeme po Východní návratové trase "Dubeč - Dubeček". Jenom oproti obvyklým návratům zatáčíme k hrázi rybníka a pokračujeme podél potoka. A tak si to terénem hasíme k rybníku V Rohožníku. Není tu nic zajímavého, protože jej míjíme a nevzrušeně pokračujeme v jízdě.

Opouštíme Dubeč a za pár okamžiků je tu další rybník. Tentokrát Litoznický. A také ničím nevyniká. A to už se blížíme k Běhovicům. Tam přelezeme hlavní a dál už to známe.

A skutečně. Semafor nás pustil přes, dále nás stezka zavedla k trojdíři pod tratí a Lenka to tu poznala a hnala se tam. Zastavil jsem její nadšení a otočil nás na druhou stranu. Ještě nás čeká poslední atrakce této výpravy. Soutok.

Za dvě minuty jsme u něj. Lenka vznesla dotaz, proč jsme tu nezastavili minule, že si toho vůbec nevšimla. Vysvětlil jsem jí, že když jsme jeli Rokytku, nebylo to tématem. Ale tady končí Říčanský potok, který dneska jedeme.

A na další dotaz, proč je to dál Rokytka, když jsou oba toky přibližně stejně vydatné, odpovídám, že druhé kritérium je předchozí délka toku. A Rokytka je v tomto případě sakra dlouhá.

Tak jo. Pokochali jsme se, popovídali a teď už jen jedeme domů. Oficiální část výpravy zde končí.

Projeli jsme trojdírou, tentokrát se podrželi velmi příkré asfaltové cestičky vzhůru, a pak ulicí Nad rybníkem hurá do Dolních Počernic a Hostavic. A brzda. Venkovní stolek, slunečník, hospoda.

Setrvali jsme zde po dobu dvou piv a povídání a vyprávění.

A pokračujeme domů. Ještě mě napadla atrakce. Lenka chce jet domů metrem. OK. Tak byl postaven i konec trasy, že dojedeme na Holešovice podél Rokytky. Ale protože už svítí slunce a jsou tři hodiny, lze předpokládat, že bude v Libni kolem říčky živo. A aspoň já, se nepotřebuju prodírat stojícím a nadávajícím davem. Mám jiný nápad. Lenka ještě nikdy nejela po stezce z Krejčárku na Hlavák po zrušené trati. Změna trasy bude nepatrná, zkusíme to. Nasměroval jsem nás ke Kyjskému rybníku a dál po návratovce přes Hrdlořezy. Jenom jsme minuli odbočku do sídliště a potom na Spojovací. Místo toho jsme přelezli hrb končící u Pražských služeb a po rovině dojeli na stejnou Spojovací. Rozdíl je v tom, že jsme daleko za hranou kopce ve směru dolů, kousek od odbočky kolem Sazky na Harfu. My to valíme rovně a pak doleva na Novovysočanskou, kolem PRE a jsme u sjezdu pod přemostění údolí a napojujeme se na stezku. Jede se báječně. Teplo už je značné, svítí slunce, vítr si nás nevšímá. A je tu tunel. Ano, tunel. Díra skrz skálu, původně pro vlaky. Teď je tu cyklostezka. Má stoupání v promile, přesto to dost pomáhá, když zrovna teď jedeme dolů. Navíc je tu nějak málo lidí.

Za pět minut pohodové jízdy jsme na sjezdu u Bulhara. No, a to je úplně všechno. Rozloučili jsme se, Lenka se dovezla na Hlavák do metra a já klasikou přes Italskou a tak dále, domů.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	35,7	---	46,9	13,7	12 - 19

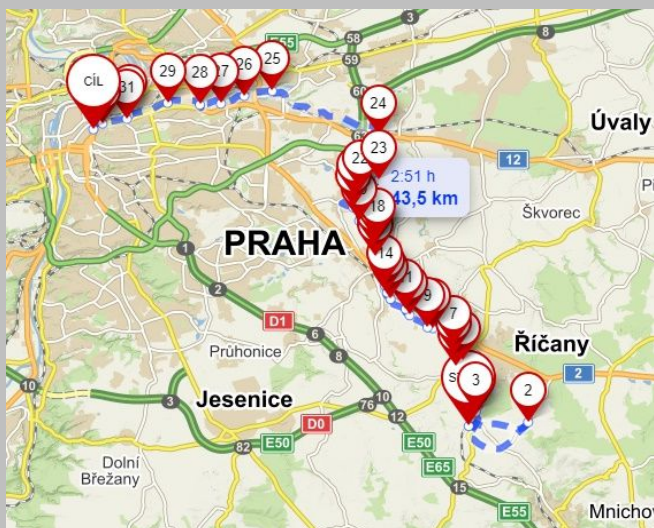
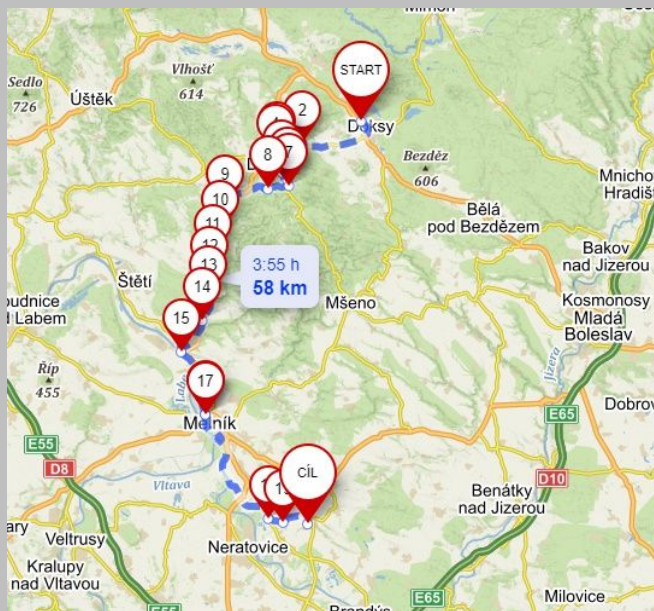
Celková technická data:

Účast
Oficiálně priznaná
kilometráž
Příště

tří Rozkvetlí...: Dig, Lenka a Irena

118 km
Skoroletní

Trasa výpravy

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Vlad'ka (Vlo), Jarda (Jaš), Dig (Dig), Kachna (Jač), Lenka (Lek),
Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Co dodat?

Mně se oba výjezdy velmi líbily. Ten druhý byl zpočátku takový zasmušilý, ale jakmile jsme se dostali na stezku v Říčanech a přestalo poprchávat, nemělo to závadu. Oběma spolujezdkyním děkuji za pěkný víkend. Dig.

PS.: Je velká škoda, že mi nikdo s touto zprávou nepomohl, a tudíž je vše jen z mého pohledu...

Dig.

© Hell's Tour_{club} 2021
Dig
Neprodejné
e-mail: hells2010@seznam.cz